

Cezarina Adamescu

**Ultima logodnă
-111 sonete de iubire-**

Editura **Arionda**

Copertă și ilustrații: **Angela CIOLTAN-ZAINEA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ADAMESCU, CEZARINA

Ultima logodnă / Cezarina Adamescu - Galați:

Arionda, 2008

ISBN 978-973-8349-40-7

821.135.1-1

Ca pe-un pământ setos se-așterne cântul

Ca pe-un pământ setos se-așterne cântul
Precum zăpada cea mai aburindă
Acea ce-n adânc pământul zvântă
Când sufletul se vede prin oglindă.

Ca ploaia deasă-ntr-un pământ arid
Se scurg în mine șiruri de cuvinte
Îmi scrijelă obrazul ca un rid
Ori ca un vânt direct pe oseminte.

Într-o profundă idealitate
Se zbate duhu-n versuri să se-ntrupe
Mă surp, mă-nalț în irealitate
Nici lutul nu mai poate să-l astupe.

Ca pe-un pământ setos se-așterne cântul
Și eu sunt un copac de vremuri – frântul.

25 martie 2008

Se sinucide umbra de cât a-mbătrânit

Se sinucide umbra de cât a-mbătrânit
Un duh prielnic astăzi, pogoară în cuvinte
Și grâul de atâta lumină s-a-ncruzit
Eu îmi găsesc odihnă doar în hrisoave sfinte.

Dar ce lumini afunde găsesc privind quasarii!
În aura tăcerii e-un gând îndepărtat.
S-a luminat de noapte, de parcă edecarii
La Carul Mic sau Mare, trag stele pe uscat.

De-atâta dezlănare și firul se înspică
Dar ghemul Ariadnei prefiră anii mei.
Mă muștră blând o fiară cu ochi sticloși de frică
Din lună ninge negru – noian de funigei.

Nu mai găsesc aproape nimic din ce-am iubit
Se sinucide umbra de cât a-mbătrânit.

27 martie 2008

Un neîmplinit păcat îmi stinge ochii

Un neîmplinit păcat îmi stinge ochii
Se scurge-ncet lumina pe obraz.
Ca fulgerul în ziua Babei Dochii
Mânjindu-mă cu sânge pe obraz.

Dar tu ești cununat azi cu lumina
Cu juruință sfântă la altar.
De-aceea nu te cotropește vina
Deși te frânge al tristeții lar.

Pre când te-ntorci, ți-e umbra luminoasă
Mirarea te-nfășoară din rărunchi
Un erotism latent – ca o angoasă
Ne strânge trupurile în mănunchi.

Păcatul ne-ntrupat ne spală vina
Când pe obraz se scurge-ncet lumina.

29 martie 2008

N-am mai urcat de-o viață la cumpăna Nedeei

N-am mai urcat de-o viață la cumpăna Nedeei
Când soarele răsare de pe la asfințit.
De-aceea azi mă cațăr pe culmile ideii
Să văd cam câte vise, avea-voi de-mplinit.

Dar sunt insomniacă, și-n peștera Nedeei
Pe Obcina cea Mare, în miez de ațipire
Sabinele aleargă la adăpat cu mieii
Neliniști dau în floare, la cea dintâi iubire.

Și-n timp ce mă-nfioară ceremonii străbune
De lungi tăceri albastre, mi-e trupul răscolit.
Aprind fără de iască tăciune și cărbune
Și-n ruga mea smerită, mi-e sufletul golit.

De când te-aștept pe obcini și gândul mi-a-nflorit
Și soarele răsare cam pe la asfințit.

29 martie 2008

Mi-ai dăruit, Divine Mire

Mi-ai dăruit, Divine Mire
Coroană de milostivire
Și cu răbdare m-ai primit
La jertfă și la ispășit.

M-apropii iar de Sacrament
L-altarul Tău, cu dor ardent
Precum un prunc la Tatăl său
Să mă ferească de ce-i rău.

Ești veșnicul Îndurător
Și milostiv, și iertător;
De-aceea azi, Isuse, vin
În fața Ta să mă închin.

Mă chemi și-mi dărui cu iubire
Coroana de Milostivire.

30 martie 2008
Duminica Divinei Milostiviri
(Duminica Tomii)

Din prăbușire-n altă prăbușire

Din prăbușire-n altă prăbușire
Eu urc Iisus la Tine, înc-o treaptă
Și prin această sfântă contopire
Devin de mântuire tocmai aptă.

În rugă stau cu mâinile-amândouă
Cu ochii la coroana de finic
Duminica mă spăl pe ochi în rouă
De-atâta bucurie dau în spic.

Și-apoi cum în mormântul de zăpadă
Un albatros rănit e prăbușit
Îmi lepăd sânge, piele și obadă
Și plec când mai aveam de oferit.

Mă străduiesc să țin cărarea dreaptă
Eu urc Iisus la tine înc-o treaptă.

30 martie 2008

Hortensie plăpândă-ascunsă-n lut

Hortensie plăpândă-ascunsă-n lut
E mama ce mă strigă cu glas mut.
Din părul ei cresc flori de mărgărint
Udate doar cu lacrimi de absint.

Cuvintele-mi aprind o lumânare
Lovindu-se de-o tainică-mirare
Când zilele-nfloresc și dau în spic
Tu pregătește-ți creanga de finic.

Ca la răscruce să-ți întâmpini, dar,
Pe îngerul de strajă la hotar.
Dar bobul tău, de nu e îngropat
Într-un pământ mai rodnic, mai curat,

Din el nimic nu va mai răsări
Și nu vei mai avea ce lăstări.

30 Martie 2008

Mă dau din nou în brațele miloase

Mă dau din nou în brațele miloase
Să scap de îndoieli și de angoase.
Mă cheamă crucea Ta să o sărut
Și să o iau mereu de la-nceput.

Revarsă-și Duhul Sfânt pleroma
Precum pe credinciosul Toma.
Milostivirea din Rozar
Să-mprăștie în suflet har.

Precum se trece floarea-n rouă
Așa mă-mpart și eu în două.
O parte caută-n Înalturi
Cealaltă face salturi, salturi.

Un ochi mi se împrăștie-n abis
Iar celălalt direct spre Paradis.

30 martie 2008

De-atât amar de vreme n-am nuntit

De-atât amar de vreme n-am nuntit
Că nici nu știu de ce mi-am amintit.

Iluminat – surâsul cel mirean
Se mistuie-ntr-acela diafan.

Și nu mai știu, virtute-i, ori păcat
Să-ți construiești din flori de rouă – pat.

Dar până și-nserarea s-a-nspicat
Și iarba vieții s-a-nduminicat.

Eu ies din labirintul lui Dedal
Și Charon mă așteaptă trist la mal.

Vreau cântecul din urmă, enigmatic
Să-mi fie de comând și de viatic.

Deasupra mea e cerul înstelat
Ce legea-n mine a îndătinat.

30 martie 2008

Alergi în van cu sufletul scindat

Alergi în van cu sufletul scindat
Deșertăciunile te scot din minți
Tu vrei să iei-napoi și ce n-ai dat
Oglinda-i sfărâmată între dinți.

Ninsorile de vorbe te-nvelesc
Tu cauți într-o rană înțeles.
Nici nu mai simți când nori se prăvălesc
Și fulgii sub pământ un giulgiu țes.

De-atâta somn lumina a prăsit
O lacrimă prelinsă-ntr-o feștilă;
O stea gravidă ieri a zămislit
Mierie ceară, galbenă, nubilă.

Cu viața-ntreagă pusă la mezat
Alergi în van cu suflet sfârtecat.

30 martie 2008

Dar unde este-acel numit departe?

Dar unde este-acel numit departe
De-l caut în deșert și nu-l găsesc?
Și ce lumină neagră ne desparte
Atunci când zorile abia mijesc?

Cad flori din cer, risipă de petale
Ghiocul îmi vuiște în urechi.
Din crânguri se aude zvon de jale
Și-un gust dulceag-amar de taine vechi.

În ochi ți se citește toată zarea
La orizont se bulucesc cocori.
Uitate stepe-mbracă depărtarea
Sirepe intră-ntr-un covor de nori.

Tiptil se furișează sora moarte,
Dar unde este-acel numit departe?

31 martie 2008

A ațipit lumina din obiecte

A ațipit lumina din obiecte
Doar liniștea din noi a tresărit.
Un dans de predicate și subiecte
În trenă de cometă ne-a-nvelit.

Lumina are suflet de copil
Când sunetul devine-amurg de zei
A început să ningă în april
Cu flori albastre ca de funigei.

Din depărtare se aud ciacone
Și sunetele ne întroienesc.
Tresar în glastră roșii anemone
Când degetele se-mprietenesc.

Doar liniștea din noi a tresărit
Și nu-i nimic să ne fi prihănit...

31 martie 2008

Căușul memoriei – fum despletit

Căușul memoriei – fum despletit.
Solemn dăruit – un flacon de hazard
Și lipsa lentilelor pentru cetit
Infuzii de tei – în flaconul cu nard.

Firidele sării, cerceii de scoici
Meduze și sepii adună.
În mierea odihnei Evghenii și Voici
Își fac din nisip – o cunună.

Rotundul ideii e ardere-n rug;
Acum și de-a pururi abundă.
La oiștea luminii eu vreau să mă-njug
În timp ce un Duh mă inundă.

Mă muștră durerea de-a nu fi iubit;
Căușul memoriei – fum despletit.

31 martie 2008

Mă-nvârt mereu aproape de mirare

Mă-nvârt mereu aproape de mirare
Dansând pe gheața artificială
Și nu vreau să mă vindec de paloare
Decât în liniște imperială.

Duzina de erori ce-s necesare
Îmi sunt drapate-n frunte fastuos;
Și cad într-o poetică ninsoare
Un fulg pe geană doare pân' la os.

Mă mistuie dureri fără de seamă
Și-s toate-nmormântate în tăceri,
Când nu găsesc măcar un suflet geamăn
Nu pot schimba neprihănitul ieri.

Fiindcă n-am răspunsuri la-ntrebare
Mă-nvârt mereu aproape de mirare...

31 martie 2008

Un scâncet de copil abia născut

Un scâncet de copil abia născut
În mijloc de tăceri și sfâșiere;
Mă spintecă o rază ca un cnut
Și sângele țâșnește din viscere.

Cuvintele – ce resturi vinovate!
În carnea lor, cum mișună tăceri!
Din Carul Mare-un scârțâit răzbate
Ducându-mă nicicând spre nicăieri.

Când hohotul de râs al clorofilei
Iradiază ger peste dureri,
În evantaiul de mirări al filei
Asist cum astăzi se preface-n ieri.

Și-n mijloc de tăceri și sfâșiere
Târcoale – moartea ca o adiere...

31 martie 2008

Prăpastie între venit și dus

Prăpastie între venit și dus,
Ce vraște sunt porțile-n câmpie!
Te-ntorci mereu ca de la pol opus
Cu resturile de melancolie.

Ce lunecoase umbre în oglinzi
Abia întrezărite se strecoară!
O pasăre ucisă vrei să vinzi
Aripa ei începe să te doară.

O singură instanță a rămas
Când steaua ta se află în balanță.
E vânt prea mult în oase de pripas
Și-i un târziu-devreme-n orice nuanță.

Când tu iubirea-ți dai pe veresie
Ce vraște sunt porțile-n câmpie!

31 martie 2008

În sfârcul de lumină jinduit

În sfârcul de lumină jinduit
Nici degetele nu-mi mai regăsesc.
Iar mărul cel rotund – făgăduit
N-am ochi îndeajuns să-l mai privesc.

Cuvintele-s prea strâmte, nu mă-ncap;
Le lepăd precum șarpele o piele
Și în deșertul sufletului sap
Să regăsesc pierdutele inele.

Mi-ar trebui o floare de omăt
S-o țin cu grijă prinsă la icoană.
Mi-ntorc mereu privirea îndărăt
Și răsucesc din nou cuțitu-n rană.

De-atâta-nstrăinare mă-mpietresc.
Nici degetele nu-mi mai regăsesc.

31 martie 2008

Cuvântul sfânt ce-n suflete adastă

Cuvântul sfânt ce-n suflete adastă
Cuprins în nici un fel de vechi tipare
S-a înălțat în sferă luminoasă
Și-a coborât patenă-pe altare.

E grâul jertfei noastre-adus prinos
Depus cu grijă sub icoana mare
Și cine-l vrea-i, e-atât mai prețios
Cu cât e stins în roșie licoare.

Cuvântu-acesta mântuie tristeți
Alungă spaime, depărtează ură.
Primiți-l voi, creștinilor, de veți
Mânca și bea drept cuminecătură.

E hrană, băutură-n clipa fastă,
Cuvânt curat ce-n suflete adastă.

31 martie 2008

Atâtea vechi ceasloave cu-anluminuri

Atâtea vechi ceasloave cu-anluminuri
Ce stau ascunse în ferecături,
Păstra-ne-vor doar stropii scumpi de vinuri
Chihlimbarii și tămâioși și puri.

Ca vinul pentru cuminecătură
În sânge prefăcut, pe sfânt altar
Cuvântul este o îmbucătură
De pâine vie, care dăruiește har.

Ni-i foame și ni-i sete de Acel
Ce ni s-a dat la Cina de lumină,
Divinul și Neprihănitul Miel
Ca să ne fie trecerea senină.

Stau mărturie despre-aceste chinuri
Atâtea vechi ceasloave cu-anluminuri...

31 martie 2008

Cristalele de cuarț ascund tot lestul

Cristalele de cuarț ascund tot lestul
Din mina adâncată, părăsita,
Aruncă-n hăuri, fără teamă restul
Rămâi apoi și caută pepita.

Tot ce-i descoperit în adâncime
E mai de preț precum e perla mării
Și chiar dacă e-n cantități infime
Tu bucură-te-n roada căutării.

Că e îndătinată-aici aflarea
Acelui lucru-așa de prețios.
Cum este rostul casei – lumânarea –
Ce e aprinsă numai cu folos.

Să sapi în lutul cu nemiluita
Și să rămâi ca să găsești pepita.

31 martie 2008

De la un timp adun toate morțile

De la un timp adun toate morțile
Într-un mormânt săpat de mâna mea
De la un timp se-nchid parcă porțile.
Să mă agăț aș vrea de-un colț de stea.

Mă uit: rămas-au în preajmă puțini
Și printre lucruri se cască un hău
Mă-nvârt printre fanteze de străini
Ce mic a rămas muștiucul de său...

Arar aud un sunet fermecat:
Speranța a-nceput să nu mai doară
Surâsul parcă mi-e adjudecat
Și-un flaut cântă cea din urmă oară.

De-un timp, cei ce nu sunt mai sunt
Și sufletul mi-atâta de cărunț.

31 martie 2008

La ceasul când turbați, zăvozii urlă

La ceasul când turbați, zăvozii urlă
Și vârcolacii mușcă-obrazul lunii
O bufniță se-așază pe o turlă
Legată-s parcă într-un snop de funii.

E ținută-ntreaga mea ființă
În trup eu simt piroanele sudorii.
Și să mă smulg îmi e cu neputință
Iar împrejur rotesc, flămânzi – condorii.

Eu stau așa pe insula tăcerii
Într-un vertij puternic, de temut.
Și nimeni nu-mi întinde lăicerii
Să ies la mal, s-o iau de la-nceput.

Să nu mă cațăr de obrazul lunii
Legată-s parcă într-un snop de funii.

1 aprilie 2008

În toiul nopții eu devin străină

În toiul nopții eu devin străină
Și-ntr-o ninsoare de confetti sunt.
Abia am fost aleasă drept regină
Durerea mă lovește-n suflet crunt.

Se-ntrece orga-n tonuri cristaline;
În brațe port firave flori de-omăt
Iar vântul vrea în păr să mi se-anine
De-atâta-nstrăinare mă îmbăt.

E firul vieții un tumult de ape
Învolburate, repezi, în cascade,
Cât nici o inimă nu mă încape
Cămașa mea de nuntă-i pentru Hade.

Mă trec într-o învolburare lină;
În toiul nopții eu devin Lumină...

1 aprilie 2008

În menuet, atâtea mlădieri

În menuet, atâtea mlădieri,
Ca-n drăgostire, tot atâtea șoapte.
Rămân în clipa veșnicului ieri
Și te aștept smerită, zi și noapte.

Dar hai să ne-aruncăm prin zid petarde
Petarde și confetti de lumină;
Într-un flacon micuț, parfum de nard e
Dar eu prefer petale de sulfină.

Mă mântuie neprihănirea colii
Și stau așa, cu ochii pironiți.
O-mpățuresc ca să obțin infolii;
Mi-s pașii măsurați și obosiți.

Dar unde-s depărtatele Sierre?
În menuet, e-atâta mlădiere...

1 aprilie 2008

Privesc la steaua de la răsărit

Privesc la steaua de la răsărit
Și-nalț un psalm în triluri de prigorii
Deasupra ieslei, iat-a licărit
La ea se-nchină magii și păstorii.

Se sparge-un ochi în rouă de cuvânt
În timp ce clipa stă nehotărâtă;
De când tăcerea-mi este legământ
Se miră munții de iubire – câtă!

În lacrimi de durere m-am smerit;
S-au înălțat în rugă sicomorii
Mai am măcar un cer de cucerit
Și vântul suflă rece-n valțul mării.

Iar steaua-mi poposește-n dreptul frunții.
De câtă dragoste se miră munții!

1 aprilie 2008

În somn îmi cer blajinii demâncare

În somn îmi cer blajinii demâncare
Și sorb izvor din palmele-mi căuș.
Noi conversăm tacit la lumânare
Și semne-mi fac ca să pornesc acuș.

Mă-ntâmpină cu zâmbete sfioase
Și cu obraji și degete de ceață.
Mi-arată umbra tainicelor case
Și cum să îmi câștig cealaltă viață.

Le dau fărâme de împărtășanii
Și vin din cupa Domnului, jertfit,
Apoi cântăm catisme și pisanii
Și totul e așa de diferit...

În nopți de sărbători sau feriale
În somn, îmi cer blajinii demâncare...

1 aprilie 2008

Vom inventa un dans nemaivăzut

Vom inventa un dans nemaivăzut
Un dans în spectrul razelor de soare
De dincolo de orice început
Ce-l vom dansa desculți sub felinare.

Sub ploi și sub furtuni de-asteroizi
Ne vom roti în ritmuri ancestrale;
Sălbatic dans al vechilor druzi,
Înveșmântați doar în lumini de-opale.

Va fi într-adevăr cum n-a mai fost.
Precum perechea primă din Geneză,
Și izgoniți, afla-vom adăpost
În rai terestru vom începe-asceză.

Ca într-un paradis demult pierdut
Vom inventa un dans nemaivăzut.

1 aprilie 2008

Să inventăm miresmele iubirii

Să inventăm miresmele iubirii
Ce s-a născut în sfere rotitoare?
S-o recunoaştem după glezna firii
Atinsă de nisipuri mişcătoare?

Dar cum putem cunoaşte că e-aceea,
Ce nu s-a inventat în vechi hrisoave
În care şi bărbatul şi femeia
Nici nu mai au nevoie de voroave?

Tăceri, săruturi, respiraţi încinse,
Bătăi de inimi şi emoţii crude
Şi degetele abia-abia atinse
De roua prihănirii parcă ude?

Ca împreună descifrând Psaltirea
Să inventăm doar pentru noi iubirea...

1 aprilie 2008

Acum, ajuns de sensuri jefuit

Acum, ajuns de sensuri jefuit
Dezghiocat de gânduri și de vise
Eu mă trezesc deodată vântuit
Și ciuruit de vulturi, pare-mi-se.

Sunt fulguit de patimi de omăt
Un inefabil vis îmi dă târcoale
Și de iubire-s gata să mă-mbăt
Să mă-nsoțesc cu păsări călătoare.

Un chip tăiat rotund de apa rece
Se oglindește-n sine cu uimire;
Dar cine i-a orânduit să plece
Când se afla în toi de fericire?

Ajung târziu în țările promise
Dezghiocat de amintiri și vise.

1 aprilie 2008

Spre care țărni să mă arunc, nebună?...

Spre care țărni să mă arunc, nebună,
De parcă m-aș afla pe **Axis Mundi**
Sculptată din aluatul cel de lună
Ca fața preafrumoasă-a Cunegundii?

Dar ce memorie conștiințioasă!
Din viață ne rămân doar pete roșii.
O ceață lătrătoare și vâscoasă
Mi-a șters din inimă pe toți strămoșii.

Răzbătătoare – dinlăuntra fire
Spre noi țărni veșnice purcede
E ca o nouă, dulce-ademenire
Spre Cel pe care nimenea nu-L vede.

Spre care țărni să mă arunc în mare
Când nu-mi găsesc nicidecum asemănare?

1 aprilie 2008

Vă las, iubiții mei, acum cu bine....

Vă las, iubiții mei acum cu bine
Rămâneți toți, precum v-am cunoscut.
Cu neputință să vă iau cu mine
Eu mă îndrept spre Marele-Nceput.

O columbiță m-a-nsoțit prin lume
Și chiar și în derivă mi-a dat semn
Să înțeleg singurătatea cum e
Dar numele să îmi rămână demn.

Amurgu-ncet se lasă peste fire
Și mă retrag discret cum am venit.
În palme-ascund doar ciobul de iubire
Se vede că atât mi-a fost merit.

Rămâne-n urmă Cântecul de sine
Vă las, iubiții mei, vă las cu bine...

1 aprilie 2008

Mă-ncolăcise duhul de lumină

Mă-ncolăcise duhul de lumină
Și mă rotea vertiginos pe dale.
Cu aerul în brațe, fără vină
Păream înveșmântată în opale.

Și umbra-mi devenise diafană
Pe când înmugurisem ca o cruce.
Mergeam spre monastire ca o Ană
Ce știe bine încotro se duce.

Drept sprijin eu aveam un zbor de flutur
Vâltorile iubirii drept credință
Când sângele din vene-am prins să-mi scutur
Știam că mă îndrept spre biruință.

Mă-ncolăcise duhul de lumină
Și mă albisem de păcat și tină...

2 aprilie 2008

Îmi ești cămașă de ivor sub piele

Îmi ești cămașă de ivor sub piele
Mă-mbrac în tine și-nfloresc în crini.
Se zbate tânăr, sângele-n inele,
Și-n crengi tremurătoare de arini.

Îmi năvălesc sălbatece himere
Și spaimile-n îndemnuri se prefac.
Mănunchi de liliac privirea-mi cere
Și stingherită lucruri noi (des)fac.

Alcătuiri de clipe muribunde
M-ajung din urmă și ușor m-ating.
Se-ntrec luminile să mă inunde
Cuvintele în cerul gurii-mi sting.

Și-ntr-o inflorescență de lumini
Mă-mbrac în tine și-nfloresc în crini.

2 aprilie 2008

Pe buzele de rouă am tămâie

Pe buzele de rouă am tămâie
Și flautul ideii sună blând.
Mă scrijelează-un cântec în călcâie
Că sunt aici de nu se știe când.

Un aer frânt de fulgere de aur
Coboară-acum în merele domnești
Când se trezesc și nenufari pe plaur
Îmi par că-s arătări dumnezeiești.

Mi-e trupul ca o amforă de struguri
Ce-așteaptă mâna de culegător
Iar sângele-n incandescente ruguri
Se pregătește pentru-un unic zbor.

Pe gene am miresme de tămâie
Și nărăvași mustangi tresar din frâie...

2 aprilie 2008

Credințe ancestrale curg prin ere

Credințe ancestrale curg prin ere
Străbat văzduhuri și pereți de ceață
Și-nalță nevăzute bariere
Precum un prunc de poale mi se-agață.

Mirene ape curg neîncetat.
Eu chip luminii dau, ce mă colindă
Într-un crâmpei de zi neașteptat
Mi-agăț surâsul palid în oglindă.

Și mă azvârl în dorul de-a trăi
Aștept apoi un veac rotund să vină
Să îmi culeagă firul lui a fi
Să mă prefac într-o lumină lină...

Credințe ancestrale curg prin ere
În timp ce moartea-ntinde lăicere...

2 aprilie 2008

Tu nu vezi cum te-ngenunchează morbul?

Tu nu vezi cum te-ngenunchează morbul
Și te atrage-n sfera de-ntuneric?
Va fi fiind orgoliul, poate, orbul
Sau urletul de fiară, luciferic?

Prin ochi, prin pori lumina îți transpare
Ca unui lup sticlirea din priviri.
Tu ți-ai ales Cuvântul care doare
Acela ce provoacă năluciri.

De unde-aceste-alcătuiuri involte
Cu torsiuni supreme spre zenit,
Ce duc la prăbușirea unei bolte
Și te întorc la ce ți-a fost menit?

Chiar Edgar Allan Poe alungă corbul
Tu nu vezi cum te-ngenunchează morbul?

3 aprilie 2008

Dezvăluit ca un Poet pur sânge

Dezvăluit ca un Poet pur sânge
Cu rimele transpuse-n evantai
Atât cât neagă mințile nătânge
Voind să-nchinge herghelii de cai...

Cum știi să iei cuvântul viu în coarne!
Și muza-i posedată în răspăr
Cuvântul tău e gata să răstoarne
Izvorul dulce-al apei în ciubăr.

De-atâta rouă, tâmpla-ncărunțită
Și sufletul, atât de vămuit.
Ți-e viața astăzi îmbucătățită
Atât e-al tău ~ cuvântul drămuit.

Dezvăluit ca un poet pur sânge
Ai vrea s-auzi „materia cum plânge”...

3 aprilie 2008

Eu vin acum de pe cărări pierdute

Eu vin acum de pe cărări pierdute
În ritmul marianelor litanii
Să-ți dăruiesc coroană de virtute
Sfielnice catisme și pisanii.

Purtând pe buze doar cântare lină
Spălată în agheasma din cristelniți
Eu vin în nor de smirnă din cădelniți
Și-ți fac pe frunte-o cruce de lumină.

Eu vin înveșmântată-n albă vină
Cu inima necunoscând prihană
Să-ți șterg sudoarea, oboseala, tina,
Grăbită vin spre tine, ca o Ană.

Și chiar în zid ca jertfă de-oi fi pusă
Eu vin, iubite-n calea ta, supusă...

23 martie 2008

Prin ochii tăi, iubite, eu am văzut caișii

Prin ochii tăi, iubite, eu am văzut caișii
Părea în noaptea sfântă, ninsoare ireală
Din țări îndepărtate, se întorceau Ibișii
Și ceru-adânc vuia de un cântec de sineală.

Își întinsese luna, pe boltă lăicerii
Și stelele-nflorite râdeau neconținut.
Plesneau în floare merii și vișinii, cireșii.
Eu îi priveam extatic, prin ochiul tău smerit.

Părea grădina toată în albele ei ruguri
Meleagul de poveste la care-ades visăm,
Drapată în ninsoare ca-n scâncete de muguri
Ne îndemna în șoaptă, de mână s-alergăm.

Prin nara ta flămândă, caișii-am mirosit
Și îi priveam extatic, prin ochiul tău smerit...

Se-ntunecă icoanele-n perete

Se-ntunecă icoanele-n perete
Și din lumină mai rămâne zgura.
Mă țintuie un ochi ca un erete
Cu un tăciune-mi scrijelează gura.

Departate sunt ninsorile imberbe
Și ornicul din frig a-ncremenit.
Mă biciuiești cu fulgere de verbe
Și-a dispărut și punctul din zenit.

Privește muștrător din cer icoana.
Un înger bate noaptea în ferești.
Îmi strigă să-ncetez îndată goana
Smintită după vanități lumești.

În turnul meu privesc pe îndelete
Cum se-nnegresc icoanele-n perete.

24 martie 2008

De când te-aștept au înflorit magnolii

De când te-aștept, au înflorit magnolii;
Cireșii timpurii au înflorit
Am lepădat veșminte și orgolii
Când frunzele s-au prins într-un horit.

De când aștept și versu-ți psihedelic
L-am recitit și-l știu pe dinafară.
Îmi susură-n ureche glas angelic
Și sunetul se-ntinde cât o țară.

Se prăbușesc în el tăceri de-o viață
Ca pietre rezonând într-o fântână
Și când mă spăl cu versul tău pe față
Eu capăt imediat puteri de zână.

De când te-aștept în infinimea colii
Iubite, parcă înfloresc magnolii...

24 martie 2008

Se láncezise în carafă vinul

Se láncezise în carafă vinul
De când stăteam sperând că ai să vii
Se adunase și se risipise Cinul
De taină existent în veșnicii.

Voiam să fii cu mine (în)trupat
Să măsurăm a Timpului durată.
Și-un sfânt rotund, femeie și bărbat.
Secunda sta-n clepsidră atârnată.

Plângea cavatul din cel codru des
Și stele hohoteau în înălțime.
Voiam să descifrăm un înțeles
Și să aflăm perechea din doime.

Precum a unui măr ce-i spintecat
Perechea din doime ne-am aflat.

24 martie 2008

Izvor de taină, cumpănă și cheie

Izvor de taină, cumpănă și cheie,
Răspântie și leagăn în pruncie,
Supliciul cel cu numele: femeie
Aș vrea să-ți fiu: temei de veșnicie.

Hieratic și teluric împreună
Într-o inflorescență roditoare
Când degetele noastre se-ncunună
O, Doamne, ce străluminare!

Aș vrea să-ți fiu, al tihnei, sfânt – izvorul –
În tulburare, calea spre lumină,
Monadă, orhidee, însuși zborul
Cu numele femeie te alină...

Dar ce n-aș vrea? Suavă melopee,
Izvor de taină, cumpănă și cheie...

Noaptea Sfintei Învieri 2008

Doar ție-ți cânt cantata bucuriei

Doar ție-ți cânt cantata bucuriei
Chinovia tăcerii mă seduce
Suave incantații astăzi fie-i
Gavote de lumină-s pe uluce.

Curg fagurii de miere prin ferestre
Făgăduită-s dreptei socotițe.
Cuvinte sibilinice-n dorințe
Dezvăluie desenele rupestre.

Dar ce suav, incantator preludiu
Tăcerile se unduie-n torsadă
Mă-ntrup și iar revin într-un postludiu
Sunt flacăra-ntr-o baie de zăpadă.

Eu împrumut azi trilul ciocârliei
Să-ți cânt, iubite, Oda bucuriei!

22 martie 2008

Trăiesc în permanență un miracol

Trăiesc în permanență un miracol
Când amintiri se zvârcole-n ruine
Devin al purității receptacol
Sămânța cea divină crește-n mine.

Și-n dansul, doar de spirite afine
De așternut în sfintele tipare
Sămânța cea divină crește-n mine
Și se prelinge sus, în calendare.

Și-atunci când eu mă aflu în restriște
Frumoasă-s ca o ciută nenunțită
Vibrația iubirii mi-e sortită
Prigorie-s ascunsă-n porumbiște.

Izvoditoare-s de cuvinte-afine
Când amintiri se iscă din lumine...

22 martie 2008

Aprinde-un vers în pletele rusălcii

Aprinde-un vis în pletele rusălcii
La mal de ape-n tresăltare lină
Ești unic posesor al unei sălcii
De care harfa mea de vânt se-anină.

De-i adormi ca un pescar de vise
Furat de-un susur ademenitor
Pe-o insulă pustie ca Ulise
Îți vei petrece gândul de ivor.

Să-mi spui atunci de ce să mă mai mir' ce
Am să te-aștept în prag c-un măr în mână
Frumoasă devenind ca muza Circe
La ceas de licurici și poate până

În pletele rusălcii prinzi o liră
Să simți miresele de calomfiră.

Sonete, madrigale și rondeluri

Sonete, madrigale și rondeluri
Distihuri, monostihuri și terține
Îmi cânt iubirea în diverse feluri
Sperând că-n ele te-oi afla pe tine.

Mi-e dragostea-n verzale și aldine
Ca în intarsii de sîdef săpată.
Cum este inserat cerescul Bine
Și rozmarinu-n inimă de fată.

Și chiar de nu te află în răscruce
Cuvintele străpunse de tăcere
Le-așez pe piept sub inimă, drept cruce
Să-mi fie sfânt temei de Înviere.

Te scrijelez în suflet cu aldine
Sperând că-n ele te-oi afla pe tine.

Noaptea Sfintei Învieri, 2008

Ca într-un echinocțiu timpuriu

Ca într-un echinocțiu timpuriu
Așa epifanie n-am trăit
Când îngerul thanatic mi-a grăit
Răpit în zbor de cerul azuriu.

De unde m-am ivit, din Mater Alma?
Din orga unei stele ce-a murit?
Mă pregătesc ca lemnul pe un gater
Spre-adâncul cerului învălurit.

Că n-am adus îndeajuns priință
Trăiesc acum această condamnare.
El a rostit asemenea sentință
Prezentă în absența –ntristătoare.

Mi-e zborul azi un cântec dăltuit:
Așa epifanie n-am trăit.

21 martie 2008

Mi-e inima-n tristeți ispășitoare

Mi-e inima-n tristeți ispășitoare
Durată ca-ntr-o searbădă matrice
Orfeu s-a-ntors în lumea muritoare
Pe urma lui eu sunt Euridice.

În mlădieri și în frisoane calde
Te caut și lumina mi-e complice.
Să nu-ți întorci privirile, heralde,
Ci mă privește : Sunt Euridice.

În chipuri anonime și-ntristare
Străbat pământu-n plesnituri de bice.
Colind și rai și iad în disperare
Te chem, Orfeu, tu vino la matrice.

Mi-e inima flămândă de iubitul;
Iubirea noastră reînvie mitul...

21 martie 2008

Așteaptă-mă să îți rostesc sonetul

Așteaptă-mă să îți rostesc sonetul
Cu glas șoptit, la ceas de lună plină
Și-apoi în taină să pornim banchetul
Scălțați în rouă pân' va fi lumină.

Și-atunci precum mireasa – salamandră
Cu voalul alb aprins ca o făclie
Să mă prefac într-o lumină tandră
În care heruvimii or să vie.

Așteaptă-mă să îți șoptesc Cântarea
Cântărilor ca dulcea Sunamită.
Dansând să mi se taie răsufarea
De nici un paznic să nu fiu oprită.

Și la picioare să-ți depun buchetul
De orhidee când îți cânt sonetul...

Echinocțiu, 2008

Iubirea poate scrie-o cantilenă

Iubirea poate scrie-o cantilenă
Cu vorbe care n-au fost inventate
Iar inima ce nu cunoaște jenă
Le-nchidă în sipele furate.

C-o cheie cine vrea să le descuie
Va trebui să-nvețe alfabetul
Și cu o ansă din alun ori tuie
Abia atins să murmure, sonetul.

Iubirea ta mi-e scrisă mie-n genă
În codul cel mai intim al ființei.
Și eu precum Frumoasa Madrilenă
Voi scrie măreția umilinței.

La fel ca și-a cometei albă trenă
Iubirea poate fi o cantilenă...

Echinocțiul de primăvară
2008

Ce stranie și ce duioasă ură!

Ce stranie și ce duioasă ură
Ne mistuie și ne înstăpânește:
Ne biciuim cu crinii albi pe gură
Atunci când depărtarea ne unește!

Cu trup smerit și ochi de Azucenă
Te scriu și te rescriu sculptat în carne
În timp ce în priviri lucești – fosfenă
Un strop de chihlimbar printre lucarne.

Iubirea noastră-i cel mai sfânt remediu
De-aceea ni-s păcatele iertate.
E-a ciutei grabnică-alergare-n rediu
La adăpost de haite-nfometate.

Ne circumscriem azi într-o epură
Și ne lovim cu crinii albi pe gură...

Seara de echinocțiu, 2008

Demult nu mai colind în noapte printre

De mult nu mai colind în noapte printre
Nămeții-nchipuirii răscolind
Cu focu-acesta arzător prin vintre
Pe vreun Ulise orb ademenind...

În mersul meu ca pe tăciuni aprinși
Mi-s tălpile ciulite pe frigare;
Cărbunii se prefac în ochi de sfincși
Da'n suflet arde-o sfântă lumânare.

Mi-am descuiat răbdarea din obroc
De când te-aștept și-n inimă ~ tot jar e –
Ca pe-un copac ce lunecă pe scoc
Răzbit de o viteză-amețitoare.

Demult nu mai colind agale printre
Deschisă-i ușa ferecată dintre...

Să ne-ntâlnim în taină la zenit

Să ne-ntâlnim în taină la zenit
Ca nimeni să nu ne mai țină cont.
Decât drum bun, să-mi spui: Bine-ai venit!
Ca pe spinări de cai, pe orizont.

Și ghemul vieții depănând, doar știi
Prăpastia se cascadează pe ruine
Când tu, iubite, vii să mă îmbii
Cântându-mi Elegiile duine...

Suntem doar niște îngeri ispitiți
Adulmecând mereu ce nu se-ntâmplă,
De spiritul iubirii-mpătimiți
Când sângele ni se izbește-n tâmplă.

Să ne-ntâlnim în taină la zenit
Spunându-ne-amândoi: Bine-ai venit!

E un temei de rugă așteptarea

E un temei de rugă așteptarea
Mijită între pleoapele de lut
Și pâinea înmuiată-n vin și sarea
Ne primenesc sărutul ne-nceput.

Deși potirul alb e pe sfârșite
Și vinul vieții-n amforă dospit
Tu gustă-l cu smerenie, iubite,
Cu gesturi simple astăzi, ca-ntr-un rit.

Pe crestele albite de omături
Răsare blândă, tainica Selene
Și stelele uimite dau în lături
Alunecând pe tâmplă și pe gene.

Tu scrii îngenuncheat la lumânarea
Și-i un temei de rugă așteptarea.

9 martie 2008

Prietene-așteptările sunt demne

Prietene-așteptările sunt demne
Dar merită răsplata însutit:
Rămâne-vor mirările solemne
Că n-ai iubit de-ajuns, că n-am iubit.

Se face seară-n iarbă și în gânduri
Din nou tresare steaua la apus.
Îmi argintește luna albe rânduri
Și firul vieții deapănă pe fus.

Din ce vorbesc, rămâne-va uitarea
Și se așterne praful în cuvânt.
Pe ochii-ntredeschiși mijește zarea
Și-un zvon de ducă-i în ecoul frânt.

Prietene-așteptările sunt demne
Iubirea noastră scrijelă deseme...

9 martie 2008

De ce vorbești de cazne inutile?

De ce vorbești de cazne inutile,
Când tu ești tot ce am mai prețios,
Și dintre zeci de zâmbete nubile
Ales-am un surâs misterios?

Dar teamă mi-e să cad în ambuscadă
Vândută unui vis îndepărtat
Precum troianul mistic de zăpadă
Pe muntele nivicând cutreierat.

Să fie visu-acesta cutezanță,
Din anii scurși în părul meu duium?
Iar inimile noastre în balanță
Se răstignesc în clipa de acum?

Când vântul aspru-mi cade peste file
De ce-mi vorbești de cazne inutile?

Eu casa am umplut-o cu lumină

Eu casa am umplut-o cu lumină
Așa cum umpli c-un căuș un râu;
Să ne albim de pulberea de tină
Cum dropia-n semințele de grâu.

Am alungat și umbrele-nserării
Ce se lungeau diforme prin pereți
Ne furișam la marginea uitării
Ca fluturii în preajma lămpii – beți.

A fost o zi, o zi cu lună plină
De vorbele căzute dintr-un vers;
Pășeam stingheră-n raiul de nevină
Am ezitat, apoi cuvântu-am șters.

Cuvântu-acela magic, cu aldină,
Din casa scufundată-n lună plină...

Un suflet jinduit de armonie

Un suflet jinduit de armonie
În căutarea altui suflet sfânt
Ar fi în stare, dând pe veresie
Să-și vândă chiar și palma de pământ.

Predestinat să se desfacă-n soare
El caută lumina în răscruci
Ca floarea tresărind la prima boare
Ca vântul spulberând un cuib de cuci.

Revarsă, tu, un strop de armonie
Măcar o dată, vino în amurg,
Și adu-mi un potir cu apă vie
Să stingi în ea lumina-n care curg

Aștept de-o viață-ntreagă să mă-mbie
Un suflet jinduit de armonie...

Aruncă-n flăcări vorbele deșarte

Aruncă-n flăcări vorbele deșarte
Aruncă-ți și nuiaua-n hău adânc.
Pășește drept cum ai păși-ntr-o carte
Cu patimile strânse la oblânc...

Ascultă-ți pasărea în piept cum bate
În căutare veșnică de rost
Întors târziu de pe cărări deșarte
Nimic nu o să ți se pară-anost.

Privind uimit cum anii se desfiră
Din ghemul cu migală-alcătuit,
Ascultă-n taină cântecul de lyră
Și socotește-l dar neprețuit.

Privește drept, chiar dincolo de moarte,
Și-aruncă-n flăcări vorbele deșarte.

Retras într-o tăcere adumbrită

Retras într-o tăcere adumbrită
Refuzi zburarea clipei solitare
Iar firul de nisip cernut prin sită
Devine o clepsidră muștrătoare.

Ți-s pașii umezi pe cărări de humă
Și-ai vrea să te desprinzi cumva de vrajă
Dar creasta valului muiată-n spumă
Sărută glezna hoinărind pe plajă...

Ți-e amintirea-ntoarsă în sărut
Și gândul poposește pe-o colină
Tu cauți urma pasului pierdut
Și dai din serpentină-n serpentină.

Rămâne-o adiere, doar o boare
Când simți zburarea clipei solitare...

A fost să fie-un dar de sărbători

A fost să fie-un dar de sărbători
Mă lumina privirea ta curată
Mă petreceai în sunet de viori,
Și eu mă-nfioram ca-ntâiași dată.

În mine a-ncolțit palpit de vis
Deodată cu lumina-ntârziată
În dulci culori căzute din abis
Păreau că-s dintr-o amforă curată.

Acum, înveșmântat ca-n vâl subțire
Într-o lumină care-abia mă ține
O Doamne-n gura Ta de nemurire
Mă isc și zbor cu aripile line...

Cu gândurile ploi de meteori
Îți dau acest prinos de sărbători...

Atâtea năzuiri slujind tăcerii

Atâtea năzuiri slujind tăcerii
Am dus în suflet de la început
Încât călătorind pe puntea serii
M-a-ntâmpinat descântecul durut.

Și nici o-mbrățișare nu mai știu
În stare să-mi alunge întomnarea
Mi-e teamă să nu lunec în pustiu
Subit se cască-n mine înserarea.

Mi-au istovit cuvintele-n tăceri
Neputincioase să rostească o rugă.
De-atâtea toamne, primăveri și veri
Zăpada-n flăcări s-a pornit pe fugă.

Slujind tăcerii-atâtea năzuiri
S-au prefăcut în mute tânguiri.

Nimic nu mai era la fel în noi

Nimic nu mai era la fel în noi
Ne împărțeam cărările-n răscruci
Ne risipeam mereu din doi în doi
Ducând pe umeri câte două cruci.

Săraci, stingheri, flămânzi de lună plină
Nici nu știam pe unde rătăcim;
Uitasem cum să zămislim Lumină
Și cum promis-am un rotund să fim.

Zburătăcind doar pe cărări uituce
Prin labirinturi de hățișuri pline
Nu bănuiam cărarea unde-o duce
Și-am hotărât rămânerea în sine.

Și uzi în plete de zăpezi și ploi
Ne risipeam mereu din doi în doi...

Într-un vârtej nebun de frunze moarte

Într-un vârtej nebun de frunze moarte
Iscaț ca din senin de primăvară
S-au răsucit cuvintele din carte
Și-au izbucnit subit din file-afară.

Nici nu mai știu, a fost o năruire
De catedrală slabă-n temelie
Și cărămizi fugite din zidire
Hălăduiau pierdute în pustie?

Ispititoare, dulce armonie,
Mă chemi, m-alungi cu sunete incerte
Acum, când vântul potolit adie
Eu rog frumos Cuvântul să mă ierte;

Îl mângâi, îl așez cu grijă-n carte
Și nărui cu un gest frunzare moarte...

Un gol imens de dincolo de lume

Un gol imens de dincolo de lume
De neumplut cu altceva, iubite,
Îmi stăruie în clipele anume
Când nu ești lângă genele-mi uimite.

De-i zi ori noapte, veșnic îți simt lipsa
Și-ți simt un jind fantastic în privire
De parcă s-ar porni Apocalipsa
Și s-ar distruge neclintita fire.

Demult aștept o primăvară crudă
C-un soare unic străbătând genune
În care să-ți ghicesc privirea udă
În tainica privire-a blândeii lune.

Un gol imens de dincolo de lume
Mă face să-nțeleg : iubirea fum e...

Mă bântuie pustietăți agreste

Mă bântuie pustietăți agreste,
Troiene și-avalanșe de lumină.
Colind stingher pe țarmuri și pe creste
Doar gândul către tine mă-nsenină.

Un salt mortal peste-orizonturi pure
Eu fac strivind genunea sub picioare.
De n-ar veni zefirul să te fure
Să te îmbete cu a lui lentoare...

Aud acum al simțului răscol
Îmi mișcă trupu-n zbatere deșartă.
Cu rădăcini înfipte în nămol
Și ochii sus țințiți spre Nalta Poartă.

Mă bântuie pustietăți agreste
Dar urlu din rărunchi: Va fi și este!

Sărută florile înrouate

Sărută florile înrouate
Atunci când se ivește aurora
Și pleacă-te iubirii preacurate
Binețe dând și pace tuturor.

E-un dans de suflete înlănțuite
În aprigă și tandră încleștare
Tu vino-n calea inimii, iubite,
Și-ascultă a „Cântărilor Cântare!”

Mi-e sete, vino să-mi aduci potirul
Cu lacrima iubirii tale sfinte
Și-atunci când s-o curma, al vieții firul
Să-ți simt răcoarea gurii cea fierbinte.

Iubite, stai cu mine pe-nserate
Sărută-mi florile înrouate...

Nu pierzi nimic iubirea dacă-mi dăru

Nu pierzi nimic iubirea dacă-mi dăru
Prin vremi bicisnice creând o punte
Icoana-așază-o-n suflet. Dacă stărui
Tu poți să clatini ori să muți un munte.

Nu căuta să-i afli înțelesul,
Doar nu cunoaște înțeles iubirea.
Atât să știi: îmi ești pe veci alesul
Cel nenunțit, dar cununat cu firea.

Am să te port în cerurile nouă
Atunci când voi pleca spre infinit
Întâmpinat cu azimă și rouă
Vei fi de la nadir pân' la zenit

Învăluit în steaua fiecărui
Nu mori de tot iubirea dacă-mi dăru...

Te știi acum până-n adânc de tine

Te știi acum până-n adânc de tine
Și orice fibră eu ți-o recunosc:
Mi-ești aerul, pământul ce mă ține
Îmi răscolești miresmele de mosc.

De-ar fi să-ți caut sufletu-n genune
Prin mii de alte suflete pribege
Te-oi recunoaște într-o rugăciune
Și nimeni nu va mai putea să nege.

Că tu ești înțelesul care doare
La fel cum doare-n piept preasfântul dor
La fel cum doare blânda-nfiorare
De dinaintea misticului zbor.

Te știi acum până-n adânc de tine:
Un sentiment sublim să te-nlumine...

Mă aurea iubirea diafană

Mă aurea iubirea diafană
Și genele îmi arginta în rouă-
Ca un balsam tămăduind o rană
Sub tainicul obraz de lună nouă.

Mergeam îngândurat pe căi tăcute
Cu visul siluit într-o părere
Trezit într-un desiş de umbre mute
Simţeam cum întunericul mă cere.

Dar vinul bucuriei pe sfârşite
Zăcea trezit în amfora ciobită
Puzderie de gâze aţipite
Sorbeau pe rând speranţa năruită.

Eram ca un Manole fără Ană
Zidit în mănăstire ca-ntr-o rană.

Și mă cuminecam cu vinul vieții

Și mă cuminecam cu vinul vieții
Cu pâinea prefăcută-n Sfântul Trup
Alunecase Steaua dimineții
Pe geana-n care visele se-ntrup.

În chivot înfloriseră semințe
Și grâul pâinii se cocea în spic.
Erau acolo-ascunse năzuințe:
Le strecura clepsidra, pic cu pic.

Prin gâtul ei îngust în vălmășie
Aluneca și viața mea grăbită
Vândută uneori pe veresie
Monadă cu monadă năruită.

Mi-e vie amintirea tinereții
Și mă cuminec iar cu vinul vieții...

Făr' de busolă și fără de hartă

Făr' de busolă și fără de hartă
În lotca ta cioplită-n coji de nucă
Te-avânți în larg și valuri mari te poartă
În plin taifun pe marea cea năucă.

Ai vrea să strigi, nu-i nimeni să te-audă
Decât un pescăruș purtat de vânt
Îl simți stingher și slab, un fel de rudă
Și nu-i nădejde-n zare pe pământ.

Te-ndrești purtat de val spre nicăierea
Nădăjduind un loc să-ți sprijini fruntea
Dar simți curând că te-a lăsat puterea
Și dintr-o dată ți se năruiește puntea.

Și-ajungi curând, curând la Marea Moartă
Făr' de busolă și fără de hartă...

Sărmanul trup trăind în sihăstrie

Sărmane trup trăind în sihăstrie
Visând la dezmierdările lumești
Robit ești de lumina sinilie
De care nu mai poți să te ferești.

Te-ai rătăcit într-un adânc de zare
Pribeag și singur cum e doar proscrisul.
Și nu te-ntreabă nimeni cum e oare
Să-ți fie sfărâmat într-una visul?

Ți-e sete de izvorul dulcii case
De plopul tânăr străjuind ograda,
Și nu mai bași de seamă frigu-n oase
Și nici durerea ce ți-a frânt obada.

Atât ți-a mai rămas: dorința vie
Sărmane trup rămas în sihăstrie...

Mă uit la tine ca-n oglinda firii

Mă uit la tine ca-n oglinda firii
Și recunosc doimea din rotund.
Îmbujorați pe puntea regăsirii
Am răsfirat nisipul de pe prund.

Am numărat bobitele cu sita
Într-un căuș de palmă nădușit
Nerăbdători să căutăm pepita
Și s-o păstrăm în sânul umezit.

Dar înainte să se iște spaima
Am stat de veghe lângă umbra ta
Și-am alungat suspinele și-ngaima
Tăcerea pogorând, povară grea...

Mă uit la tine ca-n oglinda firii
S-a împlinit miracolul iubirii...

Se láncezise în carafă vinul

Se láncezise în carafă vinul
Și pâinea caldă se făcuse piatră
Înmărmuriseră tăciunii-n vatră
Nutream să fur a Timpului parafă.

S-aducem înapoi – voiam – sărutul
Ce-a fost sublim să rechemăm în timp.
Și retrăind în taină începutul
S-aducem focul sacru din Olimp.

Am străbătut atâtea frontiere
Și-atâtea căi mai sunt de colindat
S-ajungem la Nevadele Sierre
Și să aflăm de-acum ce ne-a fost dat...

Se láncezise în carafă vinul
Când pentru noi se întrunise Cinul....

Pe chei hălăduit-am mână-n mână

Pe chei hălăduit-am mână-n mână
Sub briza împrôșcându-ne pe piele
Când soarele cu luna se îngână
Cu mintea urmărind un dans de iele.

Eram frumoși și singuri împreună.
Ce pură și ce rece era clipa!
Simțeam cum însuși aerul se-mbună
Iar de pe chei ne-ademenise pripa.

În liniștea impusă de pudoare
Mergând la pas cu stelele-n țării,
Credeam că doar cuvântul ne mai doare
Cuvântul cel născut din veșnicii.

Și clipei îi spuneam: mai stai, amână
Pe chei hălăduiam noi doi de mână...

Părea că hruba lunii mă înghite...

Părea că hruba lunii mă înghite
Cum întunericul în peșteri stalactita
Cădeau în iarbă stelele-nflorite
Meteoritul își pierduse orbita.

Era o noapte surdă și neclară
Plesneau în becuri stinse licuricii.
Se tulburase liniștea barbară
De frigul și de nădușeala fricii.

Pe trei cariatide-mi stă iubirea.
Ființele de aer din cuvinte
Îi măsurau c-un ochi nemărginirea
Și-o așezau printre icoane sfinte...

În ceasuri de-așteptare nesfârșite
Părea că hruba lunii mă înghite...

Un zbućium nesăťul Ńi tandru sunt

Un zbućium nesăťul Ńi tandru sunt
Ńi-aŃ vrea să nu se isprăvească visul
Refuz tăcerii înțelesul crunt
Ńi populez cu dragoste abisul.

Îmi curge mir de lacrimă~n cuvânt
Când te rostesc în fibra mea Ńi-n minte
Să-l las să curgă în potirul sfânt,
Ori să-l ascund în inima-ți fierbinte?

Eu mă înduplec doar așa să mor
Cu numele iubitului pe buze
E ca un început firav de zbor
Al dorului înfiorat de muze...

Cu tine-n gând cutreier Paradisul
Ńi-aŃ vrea să nu se isprăvească visul...

14 martie 2008

Un mugur de-orhidee presat-am într-o carte

Un mugur de-orhidee presat-am într-o carte
Să-ți lumineze versul pe care îl vei scrie
Păleau cuvinte albe, păleau petale moarte
Doar focul din peniță părea că te îmbie...

Cu lacrima din frezii eu ți-am stropit obrazul
Și c-un surâs, răbdarea ți-am pus-o la oblânc,
Când înfloreau lumine sfioase ca topazul
În tainițele firii cutreierai adânc...

Și dezgoliți de umbre sub lespedeana nserării
Alunecam alături, îmbrățișați în carte
Simțind pe buze – roșu – același gust al sării
Când despica genunea în două-a Mării Moarte.

Dar necuprinsu-acela, nici nu mai știu de vremu-l.
Îmi curge mir din gură, când îți rostesc Poemul...

14 martie 2008

Fluidu-acela tainic ce-ți alerga-n viscere

Fluidu-acela tainic ce-ți alerga-n viscere
Ca un torent de ape, în veci nestăvilit.
Eu l-am simțit în sânge, că-i lapte și e miere
Și e parfumul proaspăt în crângul ofilit...

Iubirea ta e dulce, așa cum e pelinul
Și-mbată cu arome și cu miros de mosc.
Cuvântu-nțelepciunii e-amețitor ca vinul
Din mii și mii de zvonuri, ecou-i recunosc.

De unde știi că miezul în rană-și poartă nimbul
Și flăcări răcoroase țâșnesc din ochii-n rouă?
Ai vrut un vis; zadarnic să negi, mai bine schimbu-l
Și răsădește-ți altul cu mâinile-amândouă.

De-aceea-ți spun, iubite, tu caută și cere
Fluidu-acela tainic ce-mi alerga-n viscere...

14 martie 2008

Ca-n sanctuar intrat-am în primăvara firii

Ca-n sanctuar intrat-am în primăvara firii
Eram în toamnă-atuncea, mă pregăteam de-odihnă,
Când am simțit cuțitul cel dulce al iubirii
Și mi-am pierdut răgazul și azima de tihnă...

Mă primenisem lung și-atent într-o oglindă
Să te întâmpin seara, când stelele dau muguri,
Când luna, maiestuoasă, extatică, fiindă,
Gusta pe rând din cornul cu boabele de struguri.

A fost o clipă rară, de taină și fecundă;
Duram un edificiu de vis, din temelie.
Simțeam iubirea-n fibre, tumult cum ne inundă,
Când rămăsese numai – din lună – o felie...

Dar cum să pun eu stavili și gratii nălucirii?
Ca-n sanctuar intrat-am în primăvara firii...

14 martie 2008

Obrazul stâng mă arde în flăcări sângerânde

Obrazul stâng mă arde în flăcări sângerânde
Și pleopa-mi bate-a vise sculptate-ntr-o firidă.
Privesc la steaua noastră, misterioasă când e
Și luna se ascunde timidă după-absidă.

Ce taină străbătută de umbre și fantasme
Se iscă-n suflet seara, când gândurile-ți strigă!
Chiar Timpul – samavolnic – e născător de chiasme
Și-ți pune-acum pe deget – de aur – o verigă.

Aștepți mirat ca zorii în rouă să te scalde
Și-alungi o rămășiță de gând, nechibzuită,
Nu mai privi-ndărăt, ci-n viitor, heralde,
Că-n frăgezimi de-o clipă e starea fericită...

Obrazul drept mă arde în flăcări sângerânde
Cuvintele se-așează pe inime flămânde...

14 martie 2008

Un strigăt fără sunet ca din adânc de mare

Un strigăt fără sunet ca din adânc de mare
Îmi sparge-acum timpanul în țăndări nevăzute.
E frig în suflet, frunze – căzute la-ntâmplare
Mi-aduc din nou aminte de frumuseți pierdute...

Se-nvârte caruselu-n tristeți sfâșietoare
Eu nu mai știu bobocii, când au căzut, sleiți,
Din pomii încă tineri, la prima rece boare
Și au rămas copacii acum nemîntuiți.

Tulburătoare unde concentrice se iscă
Și trag la mijloc firul cel galben și subțire.
Mă-ncearcă-ntr-o părere, tristeți de odaliscă
Deși-am pornit la nuntă, sunt văduvă de mire...

Și-n liniștea-nserării, eu mai aud rumoare:
Un strigăt fără sunet ca din adânc de mare...

14 martie 2008

Ți-am scris aseară ultimul sonet

Ți-am scris aseară ultimul sonet
Cu gene și cu buze-ntredeschise
Iar literele-n pas de menuet
Se legănav cerând să fie scrise.

Păreau niște bobite de Rozar
Gătindu-se de sfânta rugăciune.
Chemând aceiași sfinți din calendar
Să se cuminece și să ajune.

Ți-am scris cu rouă caldă pe obraji
Era o noapte propice femeii;
Cădeau ninsori albastre pe grumaji
Și se roteau în dansul Salomeii...

Și-n noaptea cea cu stele – berechet
Ți-am scris în taină ultimul sonet...

14 martie 2008

Spre tine-mi plec obrazul, izvorul meu de taine

Spre tine-mi plec obrazul, izvorul meu de taine,
Să-ți simt pulsarea caldă – un cântec în câmpie
Și-n dansul de naiade să mă desprind de haine
Să mă-nfior ca frunza atunci când vântu-adie...

Că nu există, poate, orgolii în iubire,
Al inimii triumful, nu-l simți în singurare.
Să poposim o clipă în Timp ca-n nesfârșire;
Cuvântul să ne fie – o dulce murmurare.

Și melodia suplă, va fi ca o jertfire
Frenetică, supusă, acestui dans de iele.
Îmbrățișare sfântă, prinos de dăruire
Căzută peste noapte, ca ploile de stele...

Mă primenesc și-n taină, te-ntâmpin, nălucire,
Nu vreau să mai existe orgolii în iubire...

14 martie 2008

Așteaptă dar, să ne-mpletim cărarea

Așteaptă dar, să ne-mpletim cărarea
Spre unic sens ce-avem de străbătut;
Întâmpinați cu pâinea și cu sarea
De îngeri, în cântări de alăut.

Așteaptă dar să ne luăm de mână,
Și strâns îmbrățișați să ne pornim
Spre clipa care zi de zi ne-amână
Așteaptă dar, iubirea s-o menim.

Să-nduplecăm luminile din aștri
Și umbrele pe chipul trist al lunii.
Să-nduplecăm și munții cei sihaștri
Să nu prăvale pulberea genunii.

Așteaptă dar, să ne-mpletim cărarea;
Dar până-atunci să pregătim zburarea...

15 martie 2008

Ca-n cornul abundenței vii în mine

Ca-n cornul abundenței vii în mine
Mireasmă, miez și-ntru sămânță nouă
Răsai și crești în apele-mi veline
Ca în pământ virgin udat de rouă.

În anotimpul dimineții-n care
Se pregătesc cerboaicele de rut
Ne pregătim sfioși la lumânare
Să primenim o lacrimă-n sărut.

De-atâta sfioșenie pioasă
Chiar ochii ninși ai florilor se-nchid
Mi-e pielea și ți-e pielea luminoasă
Și vorbe albe se rostesc în vid.

Vin stele-n plete tandru să se-anine
Și-n cornul abundenței ești în mine.

15 martie 2008

Obrazul ațipit îmi tresărea

Obrazul ațipit îmi tresărea
Pe gura ta de iarbă de pe plaur.
O stea în colțul gurii îți mijeja
Și raza ei te-ncununa cu laur.

O mână mătăsoasă adiind
Deasupra frunții tale înnimbate,
Și cântecul desfigurat de jind
Chiar fără sunet în auz străbate...

Ascultă pân' o fi să cadă neaua
Tăcerea subțiată de ivor
Și la zenit, cunună-te cu steaua
Cu numele predestinat: Alcor!

Și m-am trezit că îngerul veghea
Obrazul ațipit ce tresărea.

15 martie 2008

În mâna ta-s o mică zburătoare

În mâna ta-s o mică zburătoare
Cu sufletul din suflet, zbor de viață.
Tu n-ai știut că mâna goală doare,
Și ce rămâne dintr-un zbor – e-o ață?

E spart demult la ușa ta lăcatul
Portița coliviei ai deschis-o
Dar nu am inventat chiar noi păcatul;
Și cheia de la pom de ce-ai omis-o?

Având de-atunci cu tine părtășie
Noi suntem sclavii unei roboitare vini
Și am gustat aceeași fantezie
Într-o splendoare albă de lumini...

Mă-mbeți și azi cu sfânta ta licoare
Și viața mea e-o mică zburătoare...

15 martie 2008

Asculți acuma singur, tăcerile din șoapte

Asculți acuma singur, tăcerile din șoapte,
În zgomotu-nserării se iscă-ncet ecouri.
Chiar stelele firave și-au lepădat halouri
Tu pentr-un strop de zâmbet, ajuns-ai fur în noapte.

Prea multă risipire e-n gânduri și cuvinte
Și umbl-un zvon amarnic de început-sfârșit.
Abia de lepădat-ai cămașa ta de mire
Și-și fac culcușul greieri în părul tău cernit.

Culorile-s pălite și umbrele incerte
Nu recunoști ținutul în care ai ajuns.
Ți-ai strâns surâsul palid și trist între coperte
Și te dedai acestui mister de nepătruns.

În zgomotu-nserării se iscă-ncet ecouri
Și mugete de zimbri, de inorogi și bouri...

15 martie 2008

La cea dintâi atingere de-arcuș

La cea dintâi atingere de-arcuș
Am rezonat din fibrele viorii:
Un sunet diafan muiat în tuș
Sub aripă mi-a răscolit fiorii.

Mi-a fost și vântul blând dinspre zenit
Și aerul din oase ce mă-mpinge
Nici nu întreb de unde a venit
E-o apă ce nici focul n-o mai stinge.

Dar au rămas înfipte-n orizont
Cuvintele zăcând neinventate
Îmbrățișate fără-a ține cont
Nici pentru cine ele-au fost durate.

Am rezonat din fibrele viorii
Dar în deșert se-nvârte roata morii...

17 martie 2008

Mă cauți ca pe iarba cea de leac...

Mă cauți ca pe iarba cea de leac
Ca să desfereci ușile pădurii.
O stea care se iscă la un veac
Îți înflorise brusc în colțul gurii.

Mă cauți ca pe iarba cea de leac
Ce îi striviseși mustu-n cerul gurii
Și în adâncul codrului feleac
Simțit-ai gustul cuminecăturii.

Un cântec se năștea abia mijit
Amirosind a freamăt de pădure
Treceam desculță-n crângul înflorit
Necercetat de bardă ori secure.

Mă cauți ca pe iarba cea de leac
Visând la neaua de acum un veac...

17 martie 2008

Ești iar aici și cine te va smulge?

Ești iar aici și cine te va smulge
Din mine împlântat ca-ntr-un genom?
Se străduiește clipa să divulge
Întreaga așteptare până vom

Precum un crucifix căzut din dom
Pe care pasărea cu aripi large
L-a spart cu ciocul, l-om lipi și l-om
Sui și arbora pe vechi catarge...

Așa ne-am fost și noapte și azur
Lumină și-ntuneric și splendoare;
Pe malul mării cu nisip velur
La vremea când se-ntorc în port cocoare...

Precum cuvântul ferecat în tom
În mine împlântat ești ca-n genom.

17 martie 2008

Să mor, să dorm pe gura gurii tale

Să mor, să dorm pe gura gurii tale
Într-o iubire-amarnică de fată,
Și-apoi ca în acorduri triumfale
Să simt cumva că mă mai nasc o dată.

Urmând în vis procesiuni cu torțe
La umăr drept lipit un umăr stâng.
Superbe încleștări de oarbe forțe
În crugul dimineții râd și plâng.

Un cuplu ziditor, Manole ~ Ană
Să-și picure alături de sudoare,
O lacrimă de sânge diafană
S-o toarne drept în temelii licoare

Și în tăcerea pogorâtă, moale,
Să mor, să dorm pe gura gurii tale...

17 martie 2008

Mi-ai așezat o diademă frunții

Mi-ai așezat o diademă frunții
Cu dragoste să fiu înnobilită
Frumoasă ca în așteptarea nunții
În trup femeie și în suflet fată...

Voi pune chiar și aștrilor halouri
Și voi striga de-or să răsune munții:
Din șapte-n șapte întorcând ecouri,
Frumoasă ca de dinaintea nunții...

Frumoasă ca o harpă neciupită
O alăută rezonând din strună
În noaptea sfântă când voi fi iubită
Poem îți voi ciopli în veche rună.

Și voi striga de-or să răsune munții:
Frumoasă-s ca de după noapte nunții!

18 martie 2008

Doar pentru noi voi inventa o altă limbă

Doar pentru noi voi inventa o altă limbă
Limbajul ce mustește-a mângâiere
Acela doar ce sufletele-nnimbă
Compus din brațe pline de tăcere.

Și descifrându-i noul înțeles
În taină – tu și eu – la ceas de rouă,
Nu vom mai ști de unde am purces
Să bem căuș din palmele-amândouă...

Nici chiar pe ce cărări ne-or duce pașii
Ci numai îmbățați de mustul vieții
Vom spune cum au spus înaintașii
Iubindu-se în crugul dimineții.

Și gândurile-n falduri mi se plimbă:
doar pentru noi vom inventa o limbă...

18 martie 2008

Am să-ți strivesc cuvintele-n săruturi

Am să-ți strivesc cuvintele-n săruturi
Într-o superbă ploaie de mirări
Mai proaspete ca apa rece-n ciuturi
Să n-avem timp măcar de respirări.

Și ascultând de tainice vibrații
Ne vom trezi-n iubire avântați,
Cutreierând într-o clipită spații
La ceasul cosmic numai, ancorați.

Și ce nevoie-avem de înțelesuri,
Când doar iubirea singură-i, temeiul?
Ea schimbă-n adevăr acele versuri
Cum spun și Axionul și Mineiul...

Ea singură dă gustul dulcii sări
Într-o superbă ploaie de mirări...

18 martie 2008

Voi sta-n sărut ca pe-un peron de gară

Voi sta-n sărut ca pe-un peron de gară
Batista fluturând ca o chemare
Va fi o-mbrățișare dulce-amară
Că-i trenul vieții gata de plecare...

Și dacă ațipi-voi, Cunegundă,
Pe gura ta fierbinte, răcoroasă,
Nu mă trezi, mai lasă-mă-o secundă
Să-i simt aroma crudă și mustoasă...

E-o-ntoarcere în orice despărțire
Și-am să te-aștept cu chipul tău pe pernă,
Să prelungim minutul de iubire
Iar contopirea va părea eternă.

La ceasul când și iarba se-nfioară
Voi sta-n sărut ca pe-un peron de gară...

18 martie 2008

Pe șei de curcubeu mustangi sălbatici

Pe șei de curcubeu mustangi sălbatici
De pletele ninsorii când se-agață
Așa am fost scăpați din frâu, lunatici
Înaintând înspre adânc de viață.

Și dispărând cum dispărut-a ceața
În ceas târziu de-amiază între raze
Ne vom spăla doar în agheazmă fața
În pulber de smaralde și topaze.

Ne vom închide între paranteze
În cuib de dor din noua noastră urbe
Ca nimeni, nimeni, nimeni să cuteze
Să ne găsească și să ne disturbe...

Vom fi cutreierând adânc de ceață
Legați cu frâul dragostei de viață.

18 martie 2008

Purtai pe umeri cruce de damnat

Purtai pe umeri cruce de damnat
Și-aveai în ochi stigmatete iubirii;
La oiștea Lunii pururi înhămat
Plăteai bănuț de vamă nemuririi.

Și din lăcașul fraged al prunciei
Tot alergând ca să ajungi himera
Ți-ai luat pe lume crucea Poesiei
Și versul tău colindă emisfera.

La fel cum muza, veșnic aripată
Din Polul Nord, în Sud, ori în Canberra,
Ca și regala tâmplelor – fregată –
Din Caraibe până-n Englitera

Plăti-vei prețul scump al nemuririi
Cât porți în ochi stigmatete iubirii.

18 martie 2008

Ce stranie, sublimă simbioză!

Ce stranie, sublimă simbioză!
Precum într-a luminii entropie,
E între-un fluture și o mimoză
Trăind într-o perfectă armonie...

Când de pe-aripe-și scutură polenul
Căzând pe-obrazul palid de mimoză,
Portița s-a deschis până-n Edenul
Ce stranie, sublimă simbioză!

Și din această scurtă încleștare
Răzbat în cer miresmele de roză,
Adulmecate până-n depărtare,
În aburii cei tulburi de nevroză...

Un fluture de carne și-o mimoză
Ce stranie, sublimă simbioză!

18 martie 2008

E golu-acesta roșu, palpitând

E golu-acesta roșu, palpitând
Cum inima palpită-n văgăune,
Și cum hălăduie în minte-un gând
Trăgând și trupul tot înspre genune.

Cum la edec luntrașii barca-și trag
La fel ne ducem luntrea pe uscat,
Dar ignorând Pithii și-Areopag
Răspunsul sibilinic e mascat.

E-n noi acel primordial izvor
Și seva caldă circulă-n poeme.
Ne-apasă tandru gânduri de ivor
În timp ce carnea sângeră și geme...

E golu-acesta roșu, palpitând
Și doru-n suflet pururea flămând....

18 martie 2008

E-un adevăr, și cine-ar recunoaște?

E-un adevăr, și cine-ar recunoaște?
Și-un inefabil ce se lasă prins:
Te port în mine ca și cum te-aș naște
Și te-aș zvârli din nou în Necuprins...

Femeie-n trup, fecioară în cuvinte
Nimic nu-mi pare-a fi cu neputință:
Te zămislesc neconținut în minte
Ca pe-o ofrandă-adusă cu priință...

Pe urma întâmplării-ntr-o pădure
Printre copaci de silex eu alerg
Și aspru mă rănesc într-o secure
De nu mai pot nici urmele să șterg.

Mă recunoști la cea dintâi privire:
Femeie-n trup, fecioară în vorbire...

18 martie 2008

E ștersă urma noastră de sărut

E ștersă urma noastră de sărut
Și carnea e supusă neființei
Va trebui s-o luăm de la-nceput
Deasupra inimii și a voinței...

Captivi unui impuls năucitor
Ni se părea un dans de-a nemuritul
Și sângele era ca de ivor
Până-n plăsele ai înfipt cuțitul...

Pumnalul tău de carne fremătând
Ca fulgerul din creștet în călcăie.
Îl simt și azi cum mă străbate blând
Și-n loc să mă rănească, mă mângâie...

Banchetul nupțial a început
Și-i ștersă urma noastră de sărut...

Ne îndreptăm în pași de menuet

Ne îndreptăm în pași de menuet
În muzică precum se-ndreaptă mirii
Să celebrăm eroticul banchet
Balansul efemer al nemuririi.

Ne învârtim în caruselul firii
Captivi ai unui gând amețitor:
Pe buze-având pecețile iubirii
Și ambra ce ne dă impuls de zbor.

Dar ce lumini în umbra nălucirii!
E sprijinit azurul de Anteu.
Oficiem banchetul fericirii
În sunetul de harfe – tu și eu –

În muzică precum se-ndreaptă mirii
Ne desfătăm cu fructul împlinirii.

18 martie 2008

A fost așa, ca mai presus de fire

A fost așa ca mai presus de fire
Chemat de dulci miresme-n joc fecund
Iubite, să-mi devii alcătuire,
Miracol, împlinire și rotund.

Și-ascunși adânc în pânțelele firii
Ca-n apa amniotică a mumei
Îmbrățișați precum uniți sunt mirii
Noi doi să dăm însuflețire humei...

Ca nașterea cometelor în Ord
Așa născum cuvintele de nuntă.
Venind din cel îndepărtat fiord
Azi nu mai sunt deloc o rece suntă.

Trezite-s toate, mai presus de fire,
Într-o temeinică și caldă-alcătuire...

18 martie 2008

De pierdere

- Actriței Stela Popescu Temelie -

Se face pustiu împrejur
Se face pustiu în cuvinte
Ce aer, ce aer impur
Se cațără pe oseminte!

Te chem dintr-un miez de tăceri
Te strig de aproape-departe
Răspunde bicisnicul ieri
Și-mi urlă-n timpane a moarte.

Mi-e trupul bolnav și flămând
Vin apele să mă inunde
Aștept în zadar un comând
Primit niciodată, niciunde.

Eu iarăși și iarăși te strig
Te chem și când îngerul plânge.
De-atâta pustiu și de frig
Se face-ntuneric în sânge!

Dar sper că mă va hărui
Un orb c-un toiag de nevină
Și soarele-mi va primeni
Transfuzia mea de lumină...

Galați, 4 martie 2008

Am ales o carte drept comând

Am ales o carte drept comând
Pentru drumul cel mai de pe urmă;
Literale sale rând pe rând
Par că-s a Păstorului cea turmă.

Un crâmpei de lacrimă-n altoi
Parcă se înalță, nu coboară
S-a pornit un viscol în zăvoi
De petale albe care zboară.

Și-n vârtoarea dalbă de april
Patul sărbătorii – de ivor –
Simt de parc-o mână de copil
Poposește de obraz ușor.

Bucuria-n lacrimă se curmă
Pentru drumul cel mai de pe urmă...

5. IV. 2008

Când strig surpată-n gânduri departele din mine

Nu sunt nici ploi destule dogoarea să-mi aline
Când strig surpată-n gânduri departele din mine.
Deasupra vântul frânge safire-n crengi de tuia
Atunci mă duc la nuntă spre ceruri: Aleluia!

În clipa când alaiul îmi fi-va amintire
Când carnea subțiată uita-va, totuși rostul,
E prea târziu, iubite, târziu pentru nuntire
Curând, curând afla-voi ce mare este costul!

Pe țarini, grădinarul a-mprăștiat semințe
'N căușul întâmplării, doar una răsări-va
Zvârlită de Acela ce-n palide ființe
Un Duh de mângâiere așeza-va, ne uni-va.

Abia pre când Selene pornește să-nlumine
Eu strig cu-nfrigare departele din mine...

7 aprilie 2008

Trudită de prea mulții – nu știu dacă

Trudită de prea mulții – nu știu dacă
Aripă, zboară-mă tu – peste apă
Când gândurile mele vin și pleacă
Rămâne-mă aripă și mă-ngroapă.

Rămâne-mă în viață încă și-ncă
Să am soroc măcar de o iubire.
De nu, zdrobește-mă-ntr-o zi de-o stâncă
Doar astfel să purced în nemurire.

Aripă, du-mă încotro, mă zboară,
Spre cât mai 'Naltul și spre Nefârșitul.
Pe steiul de pe care-o căprioară
Contemplă cu uimire infinitul.

Mă duc, mă zboară tu aripă frântă
Că-n mine un păcat pumnalu-implântă...

8 aprilie 2008

Exorcizez din mine – îndurerată foarte

Exorcizez din mine îndurerată foarte
Așa cum altădată eu așezam pe-altar
Iubirea mea de viață, iubirea mea de moarte
Și îngerul acela cu chipul de ivoar.

Eu smulg din mine-acuma, cum smulgi din rădăcină
Copacul încă fraged, s-aprinzi un foc bengal
Așa cum brusc ai stinge chiștocul de lumină
Și-n valurile beznei te-ai avânta spre mal.

Eu smulg și rana gurii mă mustră în tăcere
Iubirea mea trecută prin rai ca și prin iad
Și umbra lunii mută, înfuriată-mi cere,
Să-i ies în cale nopții, să mă aștepte-n Had'.

S-așez cum altădată eu așezam pe-altar
Din lacul cărnii noastre – curatul nenufar...

8 aprilie 2008